

Sturm ji je poljubil roko ter odšel. Na stopnicah v prvem nadstropju je srečal starega Javorja, kateri je šel s težkimi koraki domov. Dihal je kakor stara cerkvena ura ter kašljal; raskavi obraz se mu je napanjal krčevito; bil je jako slab.

Takoj je zavel Sturm v polkovno restavracijo, naročil dobro večerjo ter plačal s petdesetekom. Kar mu je po računu ostalo denarja, je spravil ter odhitel z njim k znanemu oderuhu v Gosposko ulico, kateri ga je danes dopoldne imel že v škripcih, mu vrgel s srditim obrazom štiri desetake, prejel menico ter jo pred njim raztrgal. Po cesti pa se je navzlic svoji slabi volji smejal svoji igravski umetnosti; prepričan je bil o sebi kakor cesar Neron, da je velik umetnik — glumač.

(Dalje prihodnjič.)

Spomini.

I.

To bil je čas prerójene nature,
 ko plava lahna megla vrh gora,
 ko se planinski svet ljubo smehlja
 kot ljuba v mislih na večerne ure; —

ko solnčno luč meščan, slikar konture,
 pijè z očmi pastir azur neba,
 curljaje vir v samoti senc brblja,
 ko noč v njem kaže svetle Dioskure.

Tedaj mi duša vsa zahrepenela.
 Po družbi li? O ne. Kozarčkih li?
 Še manj. Po rumenih denarčkih li?

Čemu! . . . Le tebe vzrlo je oko;
 kot črno noč komet, tako temo
 si dušno razjasnila mi, Angela . . .

II.

In djal sem ti, da roža si mi rož.
 A ti? Ah no, da se ti revež smili.
 Seveda, on se ti ponuja, sili,
 kaj ne da, ljubica? Ne boš, ne boš!

O nismo tak častivec belih kož,
 da bi kot Samson v krilu pri Dalili
 tam s kodri svojo moško čast zgubili.
 O ne, vi milostna, smo pa le mož!

Pač sem ljubezen v svojem srcu nosil,
 a nikdar nisem te ljubezni prosil,
 še manj nevrednega pomilovanja.

Ponosna glava moja se ne klanja,
 molčijo usta, solza lic ne moči,
 naj tudi hrepeneče srce počí.

III.

Ne, tvojega ni treba milovanja!
 Več nego Rothschild, Fugger ali Krez,
 več kot nebo zvezda in drevja les,
 več biserov to srce moje shranja.

Kot reka je, ki prej iz nje Hispanja
 zlato vozila, dragotine vmes;
 zato, prelepa, meni prav zares
 ni treba čisto nič pomilovanja.

Bolj tebi! Kot katoliški Madoni
 sem hotel, da bi ti svetili v kroni
 ti krasni biseri, ti milijoni.

No zdaj je proč. Naj bisere na dnu
 le čuva led, naj nikdar več od tu
 ne pridejo na dan. Po kaj? Čemu?

IV.

Čemu? . . . Hm, v nas je pesnikov dovolj,
Gregorčiče imamo in Gorazde,
ženije proste, mirne kučegazde,
Pilatužev pa kot nikjer nikol'.

Ta zvest je Ahrimanu, oni bolj
gori za vzorni svet Ahuramazde,
in nove zopet drugi orje brazde;
ta se poti iz rodoljubja zgolj.

Sicer pri tem oranju peto bi kolo
ne bil; še kako smešno bi uganil
in tudi kakšnega filistra ranil.

A mračno gleda zdaj mi v svet oko,
šaljivost rakom žvižgat, ribam gost
je šla zdaj žela mojega bridkost.

V.

In ti si tega kriva, odaliska,
golobček moj, belà trnoljica,
prevzetni pav, ne, ne, vijolica,
ki roka hrepeneč jo k prsim stiska.

Al veš, kako vsled solnčnega obiska
žarnó blešči dolensjska stolica,
kako po rosi vsa okolica
cvete, drhti, kako od sreče vriska! . . .

To dobro veš, a tebe pa ne rani
ljubezni moje tožba? Ti molčiš?
O čudo, čudo! . . . Ti se meni zdiš

kot čisti angel v edenski poljani,
ki brez strasti z ognjenim mečem brani
vrnitev, mi v nebeški paradiž.

† Dragotin Kette.

